

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Ῥοβέρτος ἐξῆλθε μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς εἰς τὸν κήπον χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τις, διότι πάντες οἱ ἐν τῷ κήπῳ ἦσαν οἰνοβαρεῖς καὶ εἶχον ὀφθαλμοὺς μόνον ἵνα βλέπωσι τὸ ποτήριόν των, καὶ ὥτα ἵνα ἀκούωσι τὸν Τρεχανέμην ὅστις ἐξηκολούθει ἐτι ᾄδων.

— Κρυώνω, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἐχεις γυνὰ τὰ στήθη σου καὶ δὲν κάμνεις καλὰ, πῶς νὰ μὴ κρυώνῃς;

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του λαμπρὸν μετάξινον μαντήλιον μετὰ περιθωρίου ἐρυθροῦ, τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτήν.

— Σκεπάσου, εἶπε.

Ἡ νεάνις, ψηλαφήσασα τὸ μαλακὸν ὕφασμα, ἐσκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς:

— Τί καλὸς ὅπου εἴσθε, κύριε Ῥοβέρτε! Σὰς παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, προχῶρει λοιπόν.

Καὶ σταθεὶς ἀφῆκε τὴν νεάνίδα νὰ διέλθῃ πρώτη, καὶ ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ κήπου, καταλιπόντες ὀπισθὲν των τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀφόρητον ὀσμὴν τοῦ οἴνου.

Μετ' αὐτοὺς ἐξῆλθε καὶ ὁ Ῥούσος, καὶ τοὺς παρηκολούθησεν ἀπαρκτήρητος, βαδίζων ὀπισθὲν των εὐκίνητος καὶ σιωπηλός.

Ὅτε ἀπείχον ἐκατὸν βήματα ἀπὸ τοῦ καπηλείου, ἐστράφησαν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον. Τὰ φῶτα τῆς οἰκίας τοῦ Πουρτοᾶ, τοῦ κήπου, τῶν σκιαδῶν καὶ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ ὑπεφαίνοντο διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἀλλ' ἡ βοή ἡ παραγομένη ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ συμπεπυκνωμένου ἐκείνου πλήθους ἐχάνετο εἰς τὸν ἀέρα μόλις ἀκουομένη ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως.

Ἐν τῷ διαφανεῖ σκότει τῆς νυκτὸς ἐφαίνοντο σκιαὶ συγκεχυμέναι καὶ δυσδιάκριτοι, βαθμὴδὸν γινόμεναι καθρῶτεραι καὶ μᾶλλον εὐδιάκριτοι καθ' ὅσον προσήγγιζον. Ἦσαν δὲ πανηγυρισταὶ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων, οἵτινες, ἡναγκασμένοι νὰ ἐγερθῶσι πρῶτ' ἕνεκα τῶν ἐργασιῶν των, ἐπανήρχοντο οἰκαδε πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χοροῦ.

Φωνή τις βραγχώδης ἠκούσθη λέγουσα:

— Δὲν ἔχεις φόβον νὰ σε κλέψουν, Τριανταφυλλίτσα μου, σὲ φυλάει καθ' ὅσον παλληκαρᾶς.

— Ὁ κύριός μας μοῦ ἔκαμε τὴν χάριν, ἃ μὲ συνοδεύσῃ ὡς ἐδῶ. Ἐχάλασεν ὁ κό-

σμος τάχα; Εἶνε κακὸ αὐτό; εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀποκρινομένη πρὸς τὴν ἀγνωστον φωνήν.

— Ἄ μπᾶ, μπᾶ!... μάλιστα εἶνε πολὺ καλὸ... Μὰ μὴ στέκεσαι ἐδῶ, τράβα γλήγορα μὰ τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω...

Καὶ οἱ χωρικοὶ ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς.

— Βλέπετε, κύριε Ῥοβέρτε, μὲ κοροῦδεύουν ἐξ αἰτίας σας. Ἀφήσατέ με καλλίτερα νὰ πάγω μόνη μου.

Ὁ Ῥοβέρτος ἔλαβε τὸν βραχίονά της καὶ εἶπε κύψας πρὸς τὸ ὠτίον της.

— Μείνε, Τριανταφυλλίτσα. Ἐχομε νὰ μιλήσωμεν διὰ τὸν πατέρα σου τὸν μπάρμπα Τρεχανέμην, καὶ διὰ τὸ μικρὸ σπιτάκι, ὅπου μου ἔλεγες μιὰ φορὰ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποκτήσῃς.

Καὶ καταλιπόντες τὴν μεγάλην ὁδὸν ἀνήρχοντο τὴν στενὴν ἀτραπὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὸν γήλοπον διὰ μέσου ἀποκρήμων καὶ ἐρήμων μερῶν τοῦ λόφου.

Ὁ Ῥούσος παρηκολούθει ἀθορύβως ἐν τῷ μέσῳ τῶν λίθων καὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, χωρὶς οὐδὲ εἰς λίθος νὰ κατακυλισθῇ οὐδὲ εἰς κλάδος νὰ τριξῇ κατὰ τὴν διάβασίν του καὶ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν του.

Ἐβαδίζον βραδέως, καὶ ἡ δίοδος ἦτο τοσοῦτον στενὴ, ὥστε ἡναγκαζόντο νὰ βαδίζωσι πολὺ πλησίον ἀλλήλων καὶ σχεδὸν νὰ συνθλίβωνται. Ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ καὶ οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο λίαν εὐάρεστοι καὶ βοηθητικοὶ εἰς τὸν περίπατον τῶν νέων, φωτίζοντες ἀμυδρῶς τὰ σκότη. Ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἀνήρχοντο τὴν ἀτραπὸν συμπεπλεγμένους ἤδη ἔχοντες τοὺς βραχίονας καὶ ἀναπνέοντες τὴν ἐξαίρετον εὐωδίαν τῆς ἀνθούσης ἐρείκης.

Ἐκ διαλειμμάτων διέκοπτον τὴν συνδιάλεξίν των καὶ τότε ἠκούετο κρότος ἀμοιβαίων ἀσπασμῶν ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἠκούετο ὀπισθεν αὐτῶν ζηλότυπος ἡχώ τῆς θωπευτικῆς ἐκείνης ἀρμονίας, ἠκούετο βρυχηθμὸς ὑπόκωφος ὡς θηρίου τετρωμένου τριζόντος ἀπειλητικῶς τοὺς ὁδόντας.

Τῆς ἀτραποῦ τὸ μῆκος δὲν ἦτο πλεον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας, οἱ δὲ νυκτερινοὶ ὁδοιπόροι μας ἀνέβαινον ἀνέβαινον καὶ ὅμως δὲν εἶχε τέλος. Ἰσως τὴν νύκτα ταύτην ἐγένετο ἡ ἀτραπὸς ἀνωμαλωτέρα καὶ πολυπλοκωτέρα ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς Τριανταφυλλιάς. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ φωνὴ τοῦ παρακολουθῶντος μυστηριώδους φύλακος καθίστατο λυπηροτέρα, μᾶλλον ἡρεθισμένη, μᾶλλον ζηλότυπος.

Τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ πύργου Κλαιρεφὸν πολλάκις εἶχε σημάνη, τελευταῖον δὲ ἐσήμεινε τὴν τρίτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε οἱ νέοι κατέληξαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἀτραποῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων.

— Ἀφήστέ με τώρα νὰ πάγω, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Εἶνε ἡ ὥρα περασμένη...

— Καὶ ποῦ θὰ σε ξαναἰδῶ;...

— Ὅταν θέλετέ μ' εὐρίσκετε. Ἀλλὰ σεῖς εὐκολὰ λησμονεῖτε.

— Μὰ διατὶ δὲν θέλεις νὰ σε συνοδεύσω ὡς τὴν θύραν σου;

— Καλέ, τί λέτε; νὰ σας ἰδοῦν μαζί μου καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ γλωσσεύουν;... Ὁχι, ὄχι! Τραβᾶτε σεῖς τὸ δρόμό σας νὰ τραβήξω καὶ ἐγὼ τὸ δρόμό μου... Καλὴν νύκτα σας ἢ νὰ πῶ καλλίτερα: Καλὴ ἡμέρα!

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐστάθη ὀλίγον, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ἐτι τοσοῦτον σκοτεινὴ, ὥστε μετ' ὀλίγα βήματα ἡ εὐμορφὸς κόρη δὲν ἐφαίνετο. Τότε καὶ αὐτὸς ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἦτο ἔξω τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου τοῦ πύργου Κλαιρεφόν.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἀπεμακρύνθη σπεύδουσα καὶ ἐμεδίᾳ ἀναλογιζομένη τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ῥοβέρτου. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ὑψούντο ἐλάται. Αἰφνης ἀνεσκίρτησε φρικιάσασα, διότι τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα ὀπισθὲν της. Δὲν ἦτο δειλὴ, ἀλλ' ὅμως ἡ καρδιά της ἐπαλλεν καὶ ἐλαφρὸς ἰδρὼς ὕγρανε τοὺς κροτάφους της. Ἐπετάχυνε τὸ βῆμα ἀκρωμένη τῶν ἀσφῶν κρότων τῆς νυκτὸς. Τριγμὸς ξηρὸς ὡς ξηροῦ κλάδου πατουμένου ὑπο ἀνθρωπίνου ποδὸς ἦλθεν εἰς τὰ ὠτά της. Τὰ δένδρα τῇ ἐφάνησαν κάτω νεύοντα ζοφερώτερα καὶ πυκνότερα ἐν τῇ κορυφῇ των.

Ὁλος ὁ τόπος τῇ ἐφάνη μεστὸς φαντασμάτων καὶ ἔντρομος ἠθέλησε νὰ τρέξῃ.

Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ὃν φρικῶδες ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς, τὴν ἤρπασεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του καὶ μετὰ σατανικοῦ καγχασμοῦ ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν λόχμην. Προφθάσασα ἡ νεάνις ἀνεφώνησε δις Ῥοβέρτε! Ῥοβέρτε!! Χεῖρ τραχεῖα ἐπέτεθ' ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἐλιποθύμησε.

Ταυτοχρόνως δύο ἄνδρες ἀνέβαινον τὴν αὐτὴν ἀτραπὸν, τούτων ὁ μὲν προσέκοπτεν ἀδιαλείπτως κατὰ τῶν πετρῶν, ὁ δὲ ἠγωνίζετο νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν σύντροφόν του νὰ πέσῃ.

— Τί ὀργὴ Θεοῦ! δὲν ἔξερω ἀπόψε τί διάβολο ἔχουν τὰ χαλίκια καὶ εἶνε τόσο ψηλὰ, καὶ μπλέκουν 'ς τὰ πόδια μου, ἔλεγεν ἡ βραγχώδης φωνὴ τοῦ Τρεχανέμην.

— Αἶ! ξέρεις γιατί εἶνε τόσο πολὺ ψηλὰ τὰ χαλίκια; εἶπεν ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Πουρτοᾶ.

— Ἀμ' πέ μου γιατί;

— Γιατί δὲν τα σηκώνεις τὰ ποδάρια σου ὅπως πάντα. Σήκωσ' τα ντὲ τὰ ξερά σου λιγάκι, καὶ μὴν τα σέρνῃς, καὶ νὰ δῇς, πῶς θὰ χαμηλώσουν 'ς τὴ στιγμή τὰ χαλίκια.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐχόρεψα, γιὰ νὰ πῇς πῶς εἶμαι κουρασμένος.

— Ὁχι βέβαια δὲν ἐχόρεψες, μὰ τον ἔκαμεν τὸν λαϊμό σου νεροχύτη. Ἐφαρμάκωσες ἕνα περιδρομο.

— Μὴ μας προσβάνῃς δὰ ἔτσι, κύρ Πουρρρρτοᾶ. Ἀμ' ἂν δὲν ἔκανα αὐτό που εἶπες τώρα δά, καὶ ἂν δὲν ἐγκάριζα σὰν